

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2011. év február hó 9. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

VÉGZÉST:

A hivatali visszaélés büntette és más bűncselekmények miatt **vádolt** ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 22.B.1051/2005/61. számú ítéletét **helybenhagyja**.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Fővárosi Bíróság a 2010. március 11. napján 22.B.1051/2005/61. számú ítéletével a vádlottat az ellene a Btk. 225.§-ba ütköző hivatali visszaélés büntette, valamint a Btk. 275.§-ába ütköző hivatalos személy által elkövetett közokirat-hamisítás büntette miatt emelt vád alól felmentette.

A határozat ellen a pótmagánvádló jelentett be írásban is megindokolt fellebbezést.

Az írásbeli beadvány, valamint a pótmagánvádló jogi képviselője által a nyilvános ülésen előadottak szerint a lefolytatott árverés fiktív volt, amelyet az a tény is bizonyít, hogy a résztvevő magánszemélyeket, illetve cégeket utóbb nem lehetett megtalálni.

Az árverés mindössze 20 perces időtartama is ezt a pótmagánvádlói állítást támasztja alá, hiszen ennyi idő alatt nem lehet az árverésen résztvevő hét személytől átvenni az árverési részvételhez szükséges 840.000 Ft-ot, lehetetlen azt szabályosan bevételezni, arról számlát kiállítani, továbbá a résztvevők személyazonosságát is ellenőrizni. Amennyiben ezek nem történtek meg, akkor magát az árverést kell törvénytelennek minősíteni, ha pedig megtörténtek, akkor azokat a végrehajtó csak felületesen és szabálytalanul hajthatta végre.

Mindezekre figyelemmel egyértelműen bizonyítottanak látta a pótmagánvádló és jogi képviselője is a vádindítványban írt cselekmények elkövetését a vádlott részéről, ezért azt indítványozták, hogy a Fővárosi Ítéltábla helyezze hatályon kívül a

Fővárosi Bíróság felmentő ítéletét és a vádlott bűnösségét a vádindítványban foglaltakkal egyezően állapítsa meg.

A vádlott védője a nyilvános ülésen az elsőfokú határozat helybenhagyását indítványozta.

Álláspontja szerint a pótmagánvádló és jogi képviselője is olyasmit támadnak, amelyet nem büntetőügyben, hanem végrehajtási kifogás útján lehetett volna érvényesíteni és megváltoztatni.

A védő álláspontja szerint az semmiképpen sem büntetőjogi kérdés, hogy a vádlott hogyan bizonylatolta az árverésen résztvevő személyektől átvett pénzt, hiszen erre vonatkozóan kötelező törvényi előírás nincs, így minden végrehajtó a saját gyakorlata alapján bizonylatolja az átvett összeget.

A védő kiemelte, hogy a pótmagánvádló által benyújtott vádindítvány, valamint az egész eljárás alatt tanúsított magatartása kizárólag arra irányult, hogy ne kelljen megfizetnie azt az összeget, amelynek megfizetésére őt már évekkel korábban a bíróság is kötelezte. Ezért a pótmagánvádló által előterjesztett fellebbezés elutasítását és az elsőfokú határozat helybenhagyását indítványozta.

A Fővárosi Ítéltábla a pótmagánvádló és jogi képviselője által bejelentett fellebbezés folytán az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző eljárással együtt a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében bírálta felül.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárása során a perrendi szabályokat maradéktalanul betartotta. Törvényesen járt el akkor, amikor a végrehajtói iroda és tanú1. telephelye közötti útszakasz megtételének időigényére vonatkozó bizonyítási indítványt elutasította, mivel ez a bizonyítási indítvány a rendelkezésre álló bizonyítékok tekintetében relevanciával egyáltalán nem bírt.

Megállapította a Fővárosi Ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság a vád tárgyává tett cselekmények elbírálása szempontjából lényeges bizonyítékokat teljes terjedelmében feltárta, azokat egyenként és összességében, alaposan értékelte, mérlegelte és a tényből tényre történő következtetései is helytállóak.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás nagyobb részt megalapozott, amelyet azonban a másodfokú bíróság a Be. 352.§ (1) bekezdése a) pontja alapján a következőkkel egészít ki, illetve pontosít.

Az elsőfokú ítélet 1. oldalának 2. bekezdését akként pontosítja, hogy az eljárás megszüntetésére a Be. 139.§ (1) bekezdés b) pontja alapján került sor.

Az 1. oldal 3. bekezdését azzal egészíti ki, hogy a pótmagánvádló panaszát a Legfőbb Ügyészség a Be. 199.§ (1) bekezdés b) pontja alapján utasította el.

Az elsőfokú ítélet 2. oldalának 1. bekezdését azzal egészíti ki, hogy a pótmagánvádló a vádindítványt jogi képviselője útján terjesztette elő.

A 3. oldal 2. bekezdését azzal egészíti ki, hogy a Pesti Központi Kerületi Bíróság ítélete 1993. február 9. napján kelt, melyben a bíróság kötelezte a pótmagánvádlót, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 65.000 Ft-ot és ennek 1992. február 26. napjától a kifizetés napjáig járó 20 %-os kamatát, valamint fizessen meg 1990. január 1. napjától 1992. február 25. napjáig 90.000 Ft után további 20 %-os kamatot is.

A 3. oldal 3. bekezdését akként pontosítja, hogy a végrehajtási lap kiállítására 1993. december 13. napján került sor.

A 3. oldal 3. bekezdését azzal egészíti ki, hogy a vádlotthoz az ügy elődjétől 1995. június 15. napján került Kjb. szám alatt iktatásra.

Ezt megelőzően a pótmagánvádló ügye más bírósági végrehajtónál volt, akinél azonban a végrehajtás nem volt eredményes.

Ezt a bekezdést kiegészíti azzal is, hogy a vádlott 1995-ben és 1996-ban ingóságokra rendelt el végrehajtást, amely azonban ugyancsak nem vezetett eredményre.

A 3. oldal 5. bekezdését akként pontosítja, hogy a vádlott 1996. szeptember 16. napján, 1996. október 24. napján és 1998. március 9. napján is megkereste a Fővárosi Kerületek Földhivatalát az ingatlan-nyilvántartásban helyesen helyrajzi számon a pótmagánvádló tulajdoni hányadára vonatkozóan a végrehajtási jog bejegyzése iránt.

A 3. oldal 7. bekezdését akként pontosítja, hogy a becsérték lakottan 3.600.000 Ft volt.

A 4. oldal 2. bekezdését azzal egészíti ki, hogy a Földhivatal 2001. február 21. napján kelt határozatával az árverés tényét bejegyezte a Földhivatal nyilvántartásába.

A 4. oldal 4. bekezdését kiegészíti akként, hogy az árverésen jelen volt tanú2, tanú3, tanú4, tanú5, tanú6 és tanú7.

A 4. oldal 8. bekezdését részben kiegészíti, illetve pontosítja a következők szerint:

A végrehajtási kifogást elutasító elsőfokú határozat 2001. március 9. napján, a másodfokú határozat 2001. április 19. napján kelt.

A határozat megállapította azt is, hogy az ingatlan árverési hirdetmény kézbesítése az adós részére szabályszerűen megtörtént, azt így 2001. január 24. napján kézbesítettnek kellett tekinteni.

Az így kiegészített, illetve pontosított tényállás már hibátlan, hiánytalan, a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul, amely irányadó volt a másodfokú eljárásban.

Megállapította az ítélőtábla, hogy a pótmagánvádló és jogi képviselője fellebbezése lényegében az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenységét támadja, amely azonban megalapozott tényállás mellett a másodfokú eljárásban nem vezethetett eredményre.

Az elsőfokú bíróság a széleskörben lefolytatott bizonyítási eljárás során meghallgatta az árverésen jelenlévő tanú6 és tanú8, valamint tanú7 tanúkat, továbbá meghallgatta tanú1, tanú9. és értékelte az egyéb okirati bizonyítékokat is.

Az okirati bizonyítékok alapján követhető volt a vádlott valamennyi intézkedése, de azt is tényként lehetett megállapítani, hogy 1995 évet megelőzően más végrehajtó járt el az ügyében és az ő intézkedései sem voltak eredményesek.

Az írásos dokumentumok értékelése alapján helyesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott az egész eljárása során maradéktalanul betartotta a rá vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket és az indokolatlanul 8 évig elhúzódó végrehajtási eljárás is elsődlegesen a pótmagánvádló érdekeit szolgálta.

Ezzel kapcsolatban a Fővárosi Ítélőtábla a következőket hangsúlyozza.

Megállapítható a vádlott eljárása és a végrehajtásra vonatkozó jogszabályi rendelkezések alapján, hogy első lépésként a végrehajtó mindig felhívást intéz az adóshoz, hogy adósságát fizesse meg. Ezt követi annak eredménytelensége esetén a végrehajtásnak a bejegyzése az ingatlan-nyilvántartásba, amely ellen azonban fellebbezési joga van az adósnak.

Hangsúlyozandó azonban, hogy a fellebbezési joga mellett továbbra is fennáll a fizetési lehetősége is. Ha nem fizeti meg az adósságát, akkor a következő lépésben történik meg az ingatlan értékbecslése, amely ellen ugyancsak van fellebbezési joga az adósnak és továbbra is fennáll az adósság kifizetésének lehetősége. Csak ezt követi az árverés kitűzése, amelyen a részvétel feltétele a becsérték 10 %-ának készpénzben vagy átutalással történő befizetése. A részvételi díj kezelésére vonatkozóan törvényi előírás nincsen, azt valamennyi végrehajtó saját maga dönti el, hogy a pénzüsszeget borítékba teszi és elzárja egy pánccs szekrénybe, vagy számítógépre viszi és ezt követően helyezi a pénzt biztonságba, azonban bizonylatot kiállítani nem kell róluk, miután ez quasi előlegként szerepel, és igazából jelentősége csak annak a személynek az esetében van, aki végülis az árverést megnyeri.

Valamennyi további résztvevő azonban ezt az összeget visszakapja.

Az elsőfokú ítélet helyesen rögzítette, hogy jelen esetben az árverésen hét személy vett részt, amelyek közül egy személy egy cég képviseletében járt el. Ugyanakkor azt is hangsúlyozni kell, hogy a licitálás megkezdése, azaz az árverés megkezdése előtt még mindig fennáll a lehetősége az adósnak arra, hogy a tartozását kifizesse. Az eredményesen lefolytatott árverés nyertesének 60 nap áll rendelkezésére, hogy kifizesse a teljes vételárat. A vételár kiegyenlítése után a végrehajtó két példányos

jegyzőkönyvvel értesíti a Földhivatalt az árverés eredményességéről, és ezt követően történik az új tulajdonos bejegyzése a telekkönyvbe.

Hangsúlyozandó, hogy az árverést bárkinek jogában áll kifogásolni az értesítés átvételétől számított 15 napig. Amennyiben nem érkezik kifogás az árveréssel szemben és a nyertes a vételárat kifizeti, akkor jogerőssé válik az árverés. Ha kifogás érkezik az árveréssel szemben, akkor sor kerülhet az eljárás felfüggesztésére, és nyilvánvalóan eltolódik az árverezési határozat jogerőre emelkedésének időpontja is.

A fentiekből kitűnik, hogy a végrehajtási eljárás során valamennyi részcsелеkménnyel egyidejűleg folyamatosan fennáll az adósnak a fizetési lehetősége. Jelen ügyben megállapítható, hogy a pótmagánvádló a 8 évig elhúzódó eljárás során kísérletet sem tett a jogerős bírósági döntésben megállapított adósságának a rendezésére.

Tanú6 és tanú7, valamint tanú8 tanúk az eljárás során az aláírásokat sajátjuknak ismerték el a végrehajtási jegyzőkönyvön és ez utóbbi állítás az igazságügyi írásszakértői vélemény is megerősítette.

Az árverés menetét illetően tanú8 és a vádlott vallomása teljes mértékben megegyezett, ugyanakkor megállapítható, hogy az eljárás során egyáltalán nem merült fel olyan adat, amely a pótmagánvádló állítását igazolta volna a végrehajtási eljárás törvénytelen lefolytatását illetően.

Hangsúlyozni szükséges azt is, hogy a végrehajtási kifogások elbírálása során a bíróság valamennyi esetben törvényesnek minősítette a vádlott valamennyi intézkedését, amely ugyancsak a pótmagánvádló állításait cáfolják.

Tanú1 és tanú9 tanúk csak annyiban támasztották alá a pótmagánvádló állítását, hogy nekik a pótmagánvádló említést tett a végrehajtási eljárásról és tanú9 ezen túlmenően a végrehajtási kifogást is megírta a pótmagánvádló kérésére.

Erre a tényre figyelemmel azonban megállapította az ítélőtábla, hogy iratellenes az elsőfokú ítélet 7. oldal utolsó bekezdésének utolsó mondata, ezért azt az ítéletből kirekesztette.

Tanú1 pedig vallomásában elismerte, hogy a pótmagánvádló 2001. március 6. napján valóban járt nála, de az időpontot illetően eltérő tartalmú vallomást tett, míg tanú9 az időpontra és a dátumra egyáltalán nem emlékezett.

Így tehát olyan bizonyíték, amely határozottan megcáfolta volna a vádlott vallomását, e körben sem merült fel.

Az elsőfokú bíróság az irányadó tényállásból okszerűen következtetett a vádlott felmentésére.

A Be. 225.§-ában foglalt hivatali visszaélésnek egyik elkövetési magatartása a hivatali kötelesség szándékos megszegése és ezzel oksági összefüggésben a jogtalan előny, vagy hátrány okozása, mint célzat.

Az iratok tartalma alapján megállapítható, hogy a vádlott, mint hivatalos személy a kötelességét a rá vonatkozó jogszabályok maradéktalan betartásával hibátlanul teljesítette, őt kötelességszegés vagy mulasztás a munkája során nem terhelte. Ennek megfelelően célja sem az volt, hogy a pótmagánvádló hátrány okozzon jogtalanul, és az sem, hogy tanú8-nak jogtalan előnyt szerezzen az árverés lebonyolítása során.

Az, hogy a pótmagánvádló méltánytalan hátrányként éli meg a 65.000 Ft-os tartozása fejében az ingatlanán fennálló tulajdoni hányadának elvesztését, még nem jelenti a tulajdon elvesztésének a jogtalanságát, és egyáltalán nem hozható összefüggésbe a vádlott bármilyen kötelességszegésével.

Az árverési jegyzőkönyv aláírása a résztvevők részéről valamennyiük esetében saját kezűleg megtörtént, így a közokirat-hamisítás büntette sem állapítható meg a vádlott terhére, hiszen a jegyzőkönyvben foglaltakkal szemben a résztvevők egyáltalán nem emeltek kifogást.

Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a vádlott felmentése a Be. 6.§ (3) bekezdés a) pontjának első fordulata alapján - mivel a cselekmények nem bűncselekmények - az elsőfokú bíróság részéről minden tekintetben törvényes volt.

Ezért az ítéltábla az elsőfokú határozatot a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Budapest, 2011. év február hó 9. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

Dr. Halász Irén sk.
sk.

előadó bíró

Zólyominé dr. Törő Erzsébet

bíró

A Fővárosi Bíróság 22.B.1051/2005/61. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.157/2010/6. számú végzése folytán 2011. év február hó 9. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2011. év február hó 9. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Pécsi Orsolya
bírósági ügyintéző

